

TANRI GERÇEKTE NASILDIR?

Baba'nın yüreğini Yeşua'da görmek

Kurtarıcımız ve Efendimiz Yeşua Mesih'in lütfu, Babamız Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepimizin üzerinde olsun.

Yahveh Tanrımız, Sözü ve Kutsal Ruhu aracılığıyla bizlere öğretirken, hizmetkârı olan beni kendi yüceliği için kullansın. Efendimizin lütfuyla hepimiz için bereket dolu bir zaman olsun.

Kutsal Kitap'ın en büyük amaçlarından biri bize Tanrı'yı tanıtmaktır. Mezmurlar 9:10'da şöyle yazılmıştır:

Mezmurlar 9:10

"Adını bilenler sana güvenirler; çünkü sen, ey Yahveh, seni arayanları hiç terk etmedin."

Bu ayette çok önemli bir gerçek vardır: Tanrı'nın adını, yani O'nun kim olduğunu ve karakterini bilenler O'na güvenirler.

Öyleyse bugün şu soruyu soralım:

Tanrı gerçekte nasıldır?

Bu sorunun cevabını kim verebilir? İçinde yaşadığımız dünya mı? Kendi değişken duygularımız mı? Başımıza gelen iyi veya kötü olaylar mı? Yoksa Tanrı'nın kendisi mi?

Tanrı hakkındaki düşüncemiz, O'nunla ilişkimizi doğrudan etkiler.

Eğer Tanrı'yı sürekli öfkeli bir hâkim olarak görürsek O'ndan saklanırız. Eğer O'nu uzak ve ilgisiz biri olarak görürsek kendimizi yalnız hissederiz. Eğer Tanrı'nın sevgisini kazanmamız gerektiğini düşünürsek sürekli performans baskısı altında yaşarız.

Daha fazla dua ederek, daha iyi davranarak veya daha çok hizmet ederek Tanrı'nın sevgisini kazanmaya çalışırız. Başarılı olduğumuzda gururlanır, başarısız olduğumuzda ise Tanrı'nın artık bizi istemediğini düşünürüz.

Fakat Tanrı hakkındaki düşüncelerimiz dünyadan, korkularımızdan veya yaralarımızdan değil, Tanrı'nın Sözü'nden gelmelidir.

Yeşua Mesih, bizi çok seven Babamızın yüreğini göstermek için geldi. O'nun yaşamı, çarmıhtaki ölümü ve dirilişi bize Tanrı'nın gerçekte nasıl olduğunu gösterdi.

Bu nedenle bugün yalnızca davranışlarımıza değil, önce Tanrı'nın karakterine bakacağız. Çünkü insanlığın sorunu yalnızca yanlış davranışlar değildir. İnsanlığın yüreğinde, Tanrı hakkında inanılmış eski bir yalan vardır.

Tanrı'yı doğru tanıdıkça O'na güvenmeye başlarız. O'na güvendidke yaşamımız da değişir.

1. DÜŞÜŞ BİR MEYVEDEN ÖNCE BİR YALANLA BAŞLADI

Yaratılış kitabının üçüncü bölümünde yılanın kadına yaklaştığını okuruz:

Yaratılış 3:1, 4-5

"Yılan kadına, 'Tanrı gerçekten, Bahçenin hiçbir ağacından yemeyin dedi mi?' diye sordu... Yılan kadına, 'Gerçekten ölmezsiniz' dedi. 'Çünkü Tanrı biliyor ki, ondan yediğiniz gün gözleriniz açılacak, iyiyi ve kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.'"

Birbiri ardına dizilmiş domino taşlarını düşünün. Bütün diziyi harekete geçiren şey, ilk taşın devrilmesidir.

İnsanlığın düşüşünü harekete geçiren ilk taş yalnızca yasak meyve değildi. Ondan önce Tanrı'nın karakteri hakkında söylenen bir yalan vardı.

Yılanın ilk saldırısı ağaca değil, Tanrı'nın karakterine yönelikti:

"Tanrı gerçekten bunu mu söyledi?"

Ardından başka yalanlar geldi:

"Tanrı senden iyi bir şeyi saklıyor."

"Tanrı senin iyiliğini istemiyor."

"Tanrı seni sınırılıyor."

"Tanrı'nın sözüne güvenmek yerine kendi yolunu seçersen daha mutlu olursun."

Adem ile Havva yalnızca yasak meyveyi yemediler. Önce yüreklerinde Tanrı'nın iyiliğine güvenmeyi bıraktılar.

Sorun sadece bir buyruğun çiğnenmesi değildi. Sorun, Baba'ya duyulan güvenin kaybedilmesiydi. İnsan Tanrı'dan uzaklaşmadan önce, yüreğinde Tanrı'ya güvenmeyi bıraktı.

Bu eski yalan bugün de farklı biçimlerde karşımıza çıkar:

"Tanrı seni özgürlüğünden mahrum bırakıyor."

"Tanrı'nın yolları sıkıcıdır."

“Gerçek mutluluk Tanrı’dan uzakta bulunur.”

“Tanrı seni gerçekten sevseydi bunların başına gelmesine izin vermezdi.”

Düşman bizi düşündüğü için değil, Tanrı’nın iyiliğinden şüphe etmemizi istediği için böyle konuşur. Gerçek yaşamı Tanrı’dan başka yerlerde aramamızı ister.

İnsan bu yalana inandığında kendi yolunu seçer. Fakat günah hiçbir zaman vaat ettiği şeyi vermez.

Günah vaat ettiği özgürlüğü vermez.

Benlik hiçbir zaman bütünüyle doymaz.

İsyan gerçek yaşamı ve esenliği getirmez.

Sonra insan, kendi seçimlerinin acı sonuçlarıyla karşılaştığında Tanrı’yı suçlamaya başlayabilir. Sanki bütün bunlar Tanrı’nın Sözü’ne güvenmenin sonucuymuş gibi düşünür.

Oysa insan, Tanrı için ve Tanrı’yla yaşamak üzere yaratılmıştır. Baba’nın evinden uzakta gerçek yaşamı, kalıcı sevinci ve derin esenliği bulamayız.

Baba’nın koyduğu sınırlar bizi yaşamdan mahrum bırakmak için değil, yaşamı korumak içindir. İyi bir baba çocuğunun her istediğini onaylamaz. Onu yaralayacak ve yok edecek şeylerden korur.

Tanrı’nın kutsallığı sevgisine karşı değildir. Tanrı’nın buyrukları da iyiliğine karşı değildir. O, bizi sevdiği için yaşam yolunu gösterir.

2. YASA TANRI’NIN KUTSALLIĞINI VE İNSANIN HASTALIĞINI GÖSTERDİ

Birçok insan Eski Antlaşma’yı okurken zorlanır. Bazı olaylar ve hükümler sert görünebilir. Bu nedenle bazıları Eski Antlaşma’daki Tanrı ile Yeşua’nın gösterdiği Baba’nın birbirinden farklı olduğunu düşünür.

Fakat Kutsal Kitap iki farklı Tanrı’dan söz etmez. Yeşua, Eski Antlaşma’da konuşan Tanrı’nın değişmiş hâli değildir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh sonsuzluktan beri aynı kutsal, adil, merhametli ve iyi Tanrı’dır.

Yasa, Tanrı’nın kötü veya acımasız olduğunu değil, günahın ne kadar ciddi olduğunu gösterir.

Pavlus, Romalılar 7:12’de Yasa’nın kutsal, buyruğun da kutsal, doğru ve iyi olduğunu söyler. Yasa bize Tanrı’nın karakterini, iyiliğini ve insan için belirlediği doğru yaşam yolunu gösterir.

Ancak Yasa'nın yapamayacağı bir şey vardı: Günahlı insanın yüreğini değiştiremezdi.

Bir röntgen cihazı kırık kemiği gösterir fakat onu iyileştiremez. Röntgen düşmanımız değildir; görünmeyen sorunu görünür hâle getirir.

Yasa da insanın içindeki günahı görünür kıldı.

Romalılar 3:20

“Çünkü hiç kimse Yasa'nın işleriyle Tanrı önünde aklanmaz. Çünkü Yasa aracılığıyla günah bilgisi gelir.”

Yasa'nın aynasında kendimize baktığımızda sorunumuzun yalnızca birkaç yanlış davranış olmadığını görürüz. Günah insan yüreğine, düşüncelerine, arzularına ve ilişkilerine kadar yayılmıştır.

Tanrı Yasa'yı insanları keyfi biçimde reddetmek için vermedi. Kutsallığını göstermek, günahı görünür kılmak ve insanın bir Kurtarıcıya ihtiyacı olduğunu açıklamak için verdi.

Yasa bir kurtuluş merdiveni değil, bizi Mesih'e yönelten bir öğretmendir.

Tanrı İsrail halkını, onlar Yasa'yı kusursuz biçimde yerine getirdikleri için Mısır'dan kurtarmadı. Önce onları lütfuyla kurtardı, sonra kurtarılmış halkı olarak nasıl yaşayacaklarını göstermek için Yasa'yı verdi.

Yani sıralama her zaman şudur:

Önce lütuf, sonra lütufla değişen yaşam.

Önce kurtuluş, sonra kurtarılmış kişiye yaraşan davranışlar.

Yasa hastalığımızı gösterdi. Fakat iyileşmemiz için Yeşua'ya ihtiyacımız vardı.

3. YEŞUA BABA'NIN YÜREĞİNİ GÖSTERDİ

Sonra Yeşua geldi.

İnsanlar O'nda daha önce yalnızca uzaktan duydukları Tanrı'nın karakterini yakından gördüler.

Günahkârlarla aynı sofraya oturan bir Mesih gördüler.

Hastalara dokunan bir Mesih gördüler.

Toplumun dışladığı insanları kabul eden bir Mesih gördüler.

Kaybolanları arayan, çocukları kucaklayan ve düşmanları için dua eden bir Mesih gördüler.

Yeşua günahı önemsiz görmedi. İnsanlara, “Olduğun gibi kal” demedi. Onları bağışladı, iyileştirdi ve yeni bir yaşama çağırdı. Lütufla kabul etti ve gerçeği sevgiyle söyledi.

Filipus, Yeşua’ya “Bize Baba’yı göster” dediğinde Yeşua şöyle karşılık verdi:

Yuhanna 14:9

“Beni görmüş olan Baba’yı görmüştür.”

Tanrı’nın nasıl biri olduğunu anlamak istiyorsak Yeşua’ya bakmalıyız. Çünkü Yeşua görünmez Tanrı’nın görünümüdür.

Yeşua’nın şefkatinde Baba’nın şefkatini görürüz.

Yeşua’nın kutsallığında Baba’nın kutsallığını görürüz.

Yeşua’nın kaybolanları aramasında Baba’nın yüreğini görürüz.

Yeşua’nın çarmıhta kendisini vermesinde Tanrı’nın sevgisini ve adaletini birlikte görürüz.

Çarmıh yalnızca “Sizi seviyorum” diyen duygusal bir işaret değildir. Çarmıh günahın ne kadar ciddi, Tanrı’nın ne kadar kutsal ve sevgisinin ne kadar büyük olduğunu gösterir.

Tanrı günahı görmezden gelmedi. Günahın bedelini kendi Oğlu’nda üstlendi. Böylece hem adil kaldı hem de Yeşua’ya iman edenleri akladı.

Yuhanna 3:16

“Çünkü Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman eden hiç kimse mahvolmasın, ancak sonsuz yaşama sahip olsun.”

Tanrı dünyayı, Oğlu’nu verdikten sonra sevmeye başlamadı. Oğlu’nu dünyayı zaten sevdiği için verdi.

Bunu asla unutmayalım:

Tanrı bizi sevebilmek için Mesih’i göndermedi. Bizi sevdiği için Mesih’i gönderdi.

Pavlus şöyle der:

Romalılar 5:8

“Tanrı bize olan sevgisini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken Mesih bizim için öldü.”

Çarmih Tanrı'yı merhametli olmaya ikna etmedi. Çarmih, Tanrı'nın merhametli yüreğini dünyaya açıkladı.

Yeşua'nın anlattığı kaybolan oğul benzetmesinde, oğul babasının evinden ayrıldı ve sahip olduğu her şeyi kaybetti. Eve dönmeye karar verdiğinde kendisini artık evlat olmaya layık görmüyordu. Babasının yanında bir hizmetkâr olmayı umuyordu.

Fakat babası onu uzaktan gördü, ona doğru koştu, boynuna sarıldı ve onu öptü. Oğlunu hizmetkâr olarak değil, yeniden evlat olarak karşıladı.

Baba oğlunun isyanını doğru ilan etmedi. Fakat tövbeyle dönen oğlunu sevgisizce kapıda da bırakmadı.

İşte Müjde'nin açıkladığı Baba yüreği budur.

Tanrı yalnızca suçumuzu silmek istemez; bizi Mesih'te evlat edinir. Yalnızca geçmişimizi bağışlamakla kalmaz; bizi evine, ailesine ve Egemenliği'ne kabul eder.

GÜVENLE KARŞILIK VER

Adem ile Havva, Tanrı'nın iyiliğine olan güvenlerini kaybettiklerinde düştüler. Biz de çoğu zaman aynı yerde mücadele ederiz.

İman yalnızca Tanrı'nın var olduğuna inanmak değildir. İman, Tanrı'nın söylediğinin doğru ve O'nun karakterinin iyi olduğuna güvenmektir.

Tanrı'nın Egemenliği korkuyla işlemez. Egemenliğe imanla girilir ve orada evlatlar olarak güvenle yaşarız.

Bir köle cezalandırılmaktan korkarak itaat eder. Bir evlat ise babasının sevgisine güvenerek karşılık verir.

Romalılar 8:15

"Çünkü yeniden korkuya götüren kölelik ruhunu almadınız; evlatlık Ruhunu aldınız. O'nun aracılığıyla, 'Abba! Baba!' diye sesleniyoruz."

Belki Tanrı'nın sana kırgın olduğunu düşünüyorsun.

Belki başarısızlıkların yüzünden O'na yaklaştırmaya çekiniyorsun.

Belki yıllardır Tanrı'nın sevgisini kazanmak için performans yükü altında yaşıyorsun.

Belki yaşadığın acılar sana Tanrı'nın seni unuttuğunu düşündürüyor.

Fakat Müjde'nin haberi değişmedi.

Tanrı, günahlarını saklayarak kendisinden kaçmanı istemiyor. Yeşua aracılığıyla kendisine yaklaşman için sana sesleniyor.

Baba'nın sevgisi günahı önemsiz hâle getirmez. Bizi günahtan kurtarır, düşüncelerimizi yeniler ve Kutsal Ruh'un gücüyle yeni bir yaşama yöneltir.

Tanrı'nın iyiliğine güvenmek, yaşadığımız her şeyi hemen anlayacağımız anlamına gelmez. Bazen nedenini bilmediğimiz acılardan geçebiliriz. Fakat çarmıha baktığımızda şunu biliriz: Tanrı bize karşı değildir. Kurtuluşumuz için harekete geçmiştir.

Şeytanın ilk yalanı Tanrı'nın iyiliğini sorgulatmaktır. Yeşua'nın gelişi ise Baba'nın gerçek yüreğini gösterdi.

Bu nedenle bugün kendimize şu soruyu soralım:

Tanrı'ya güvenecek miyim?

Baba'nın gerçekten iyi olduğuna inanacak mıyım?

Tanrı'yı korkularımın ve yaşadığım olayların merceğinden mi, yoksa Yeşua Mesih'in yüzünde mi göreceğim?

Yeşua'nın çarmıhı ve dirilişi bize şunu ilan eder:

Tanrı bize karşı değildir.

Tanrı bizi sevebilmek için Mesih'i göndermedi; bizi sevdiği için Mesih'i gönderdi.

Mesih yalnızca günahlarımızı bağışlamak için gelmedi. Bizi Baba'nın evine, Baba'nın ailesine ve Baba'nın Egemenliği'ne geri getirmek için geldi.

Yüreğimizde şöyle dua edelim:

"Babamız Tanrı, senin hakkında inanmış olduğum yanlış düşünceleri Sözü'nün gerçeğiyle değiştir. Seni korkularımın, başarısızlıklarımın veya yaşadığım acıların içinden değil, Yeşua Mesih'te açıkladığın gerçek karakterinle tanımama yardım et.

Senin iyi, kutsal, adil ve merhametli olduğuna güveniyorum. Kutsal Ruh'unla düşüncelerimi yenile ve bir köle gibi korkuyla değil, senin çocuğun olarak güvenle yaşamayı bana öğret. Yeşua'nın adıyla. Amin."

Kralımız Yeşua'nın lütfü, Babamız Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepimizin üzerinde olsun.

Amin.

Kutsal Kitap alıntıları: Yorumuz Türkçe Çeviri (YTC). Ayet referansları kaynak gösterilerek, vaaz bağlamının gerektirdiği sınırlı ölçüde kullanılmıştır.

Bu belge Yüce Lütuf Kilisesi tarafından ücretsiz hizmet amacıyla hazırlanmıştır. Satılamaz.